

Чекання

Микола Руденко

Берізки, що були засніжені допіру,
Відчули сокорух — пробудження нове.
Катунь — немов змія, котра міняє шкіру:
Сповзає з неї і пливе.

Гора звалила з пліч зими тяжкі вериги,
Ось-ось на неї з хмар покотяться громи.
Лише моя душа не позбулася криги —
Вона блукає десь біля воріт тюрми.

Але в якій із них тебе шукати нині?
Ти загубилася у гуркоті коліс.
Ні звуку, ні слівця. Лиш виднокола сині
Готують тайкома для тебе сірий ліс.

Там пролісок зацвів з-під листу-перегною.
Там перший моріжок стежину познача.
Лихі передчуття заволоділи мною —
І я тремчу, немов запалена свіча.

Тюрма стоїть на тім, щоб душі виминати
Аби вповзали в них пільми слизькі вужі.
Чи одне одного зуміємо впізнати?
Чи не зробились ми байдужі та чужі?

Я намагаюся (але, напевне, всею)
Над образом твоїм в душі підняти гніт.
Уже мені тебе уява не малює —
Минуло дев'ять літ. жахливих дев'ять літ!

Посію спомини, немов насіння в грядку,—
А потім довга ніч терзань та сподівань.
Усе, що в нас було, проходжу від початку:
І барви вечорів, і сварок згубну твань.

І те, що радістю майнуло в нашій горі —
Нехай короткою, всього єдина мить...

Ти розчинилася, неначе сіль у морі,
В жорстокім просторі,
А він мовчить, мовчить.